

ENTREGA DELS PREMIS «LES
IRREALS OMEGUES»

Literatura a les aules

La darrera convocatòria del concurs «Les irrealis omegues» ha servit no solament per a consolidar uns premis literaris juvenils, sinó també per garantir un esdevenidor.

Víctor Mansanet

La setmana passada va tenir lloc al Saló d'Actes de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència el lliurament dels premis corresponents a la tercera edició del concurs «Les Irrealis Omegues», que organitza el Servei d'Ensenyament de València i on participen alumnes de centres públics i privats d'EGB i ensenyament mitjà. El conseller, Cebrà Ciscar, va presidir l'acte que congregà vora dues-centes persones entre alumnes i professors, a més d'altres autoritats educatives. Les modalitats establertes pels organitzadors han estat la narrativa, la poesia i el còmic, a través de les quals han participat 500 xiquets —en contra dels 180 de l'anterior edició— repartits entre les diverses comarques del País Valencià. Aquest concurs ha comptat amb tres fases; en la primera, cada seminari o departament de valència ha seleccionat una obra per cada modalitat; en la segona, els jurats respectius han atorgat els premis als guanyadors intercomarcals, i en la tercera, en què s'han elegit els 6 premis finalistes, tres per cada modalitat i cicle educatiu.

Més alumnes, millor qualitat

Segons han manifestat a EL TEMPS els responsables del Servei d'Ensenyament de la Conselleria, «el nostre objectiu és estimular els alumnes d'EGB i ensenyament mitjà l'afició a la literatura i el còmic, objectiu que creiem que s'ha complert àmpliament enguany». Aquesta satisfacció és doble, ja que, «d'acord amb l'apreciació dels jurats, la qualitat dels treballs ha superat la dels anteriors concursos, sobretot en narrativa i còmic», declaren els organitzadors. Les obres premiades de la fase final han estat la història del còmic *Viatge a Kenya*, de Lourdes Cambroner; *Memòries d'un violí*, en narrativa, de Miquel Efford; i, en poe-

Cebrà Ciscar lliura un diploma a un concursant.

sia, *L'estrella*, de Begonya Mas. I, en ensenyament mitjà, també pel mateix ordre demodalitat han rebut els màxims guardons *Afortunats*, d'Andreu Jarque; *Pecat original*, de Guillem Lorenzo; i el poemari de Francesc Muriello, *I demà...* Cada un d'aquests pre-

mis ha estat dotat amb 50.000 pessetes, i amb 10.000 els guanyadors dels premis intercomarcals, així com diploma i lot de llibres per a la resta dels concursants. Aquest any és la primera vegada que els premis es lliuren en un acte públic. □

ENRIC CUÑAT, NOMENAT DIRECTOR GENERAL DEL PATRIMONI CULTURAL

Ball de càrrecs a Cultura

La designació d'Enric Cuñat com a director general obre una nova expectativa per a la cultura de la Generalitat Valenciana, perquè amb ell arriba un humanista a l'administració autonòmica.

Joan Llorenç

Enric Cuñat és un afrancesat i, a més, un jacobí que es confessa catòlic no practicant i liberal militant, en el sentit romànic de l'accepció, és a dir, el que ara en diríem socialista postconciàr, o més ben dit, postsocialista. Persona de molts recursos, sobretot intel·lectuals, és un dels Cent Mil Fills de Sant Lluís que han vingut per redreçar un país que es moria d'avorriment. Persona de pensaments profunds, gran memoritzador de *feyts* i anècdotes, és, o ha estat fins ara, un polític en l'ombra, però en l'ombra de les grans decisions, tot i que al seu poble, Alfara del Patriarca, continua exercint com a regidor notable de l'única oposició, que sempre ha representat ell mateix. I no li han caigut anells, entre altres coses perquè no en duu cap. Excel·lent relacions públiques i millor lector, la seua capacitat humana i intel·lectual està molt per damunt d'altres correligionaris seus amb la mateixa graduació administrativa, només que Enric ha pe-

cat, com a bon cristià, d'humilitat.

Enric Cuñat disposa de coratge, eloqüència i fins i tot *charme* antiburocràtic i té una disposició natural a l'el·legància que distorsionen una mica els seus inicis termidorians. És també dellerós de les coses belles i bones, i aplicat. Desconfia de les gestes napoleòniques d'alguns dels seus companys de partit, tot i que sap escoltar fins i tot allò que no li agrada. I tot i ser polític i del PSOE, demostra un sentit de l'humor que no és comú a la seua classe.

Enric Cuñat, cal insistir-hi, és un afrancesat, tot i que aquesta filia pels nostres veïns de dalt no li ha entrat per l'estima, solament, a la Revolució que van dur a termini els avantpassats *sansculottes* de François Mitterrand, sinó per la seua particular vinculació a una altra revolució de la qual ell és una conseqüència: la del maig del 68. Ja era hora que arribara una mica d'imaginació al poder, encara que aquest poder siga massa limitat. A la Conselleria de Cultura s'ha posat de moda «la Marseillesse», malgrat que hi ha majoria d'italians. ¿Què hi farem? □